

בס"ד. ש"פ בהג' בחוקותי, מבנה"ח טו"ח, ה'תשח"י
(הגהה בלתי מוגה)

1) להבין

הפסח למתן תורה בהג' השבועות, כמ"שי וספרותם לכם
ממחרת השבת (ממחרת הפסח?) גו' חמישים יום גו', ויום החמישים
הוא הג' השבועות, והמזוהע בנייהם הג"ע ספירת העומר. והענין בהג',
דהנה, בספד"ע נאמר ב' ענינים. ענין הג' הוא מ"שי שבע שבתות
תמימות הדינה, שצריכים להיות תמימות, וענין הג' הוא מ"שי שבעה
שבועות חסר לך מהחל חורמם בקמתה ואיתא בראשונים: א"ת במקמה
אלא בקומה, דקאי על ביצור עומה כו', ודיינו, שצריך להניף חרמם
כדי להחרים ולהכרית את כל הענינים (הלא סוכים) שבכל הצורך
קומה. וענין זה צריך להיות בין יצ"מ למ"ת, וזהנה, ההפרש בין
יצ"מ ולמ"ת הוא, שבביצור היו כל הגילויים בדרך אמתותא רלעילא,
מלמעלה למטה, שהרי ביצ"מ נאמר ואת ערום וערי, שלא הג' אצלם
ענין העבודה כלל, וכל מעלתם היתה רק ענין האמונה, שהוא בבחי'
קטנות, ואיז זה בערב לעורר ולהמשיך את ההמשכות שנמשכו ביצ"מ,
אלא כל ההמשכות היו אז בדרך מלמעלה למטה. שלא מצד עבודתם כלל.
וזהו ג' משנות כמ"א בדברי המדרש לא זז מחכמה עד שקראה כתי
אחותי אמר, שכתי אמר הוא בהג' הסוכות (ובכללות יותר בכל הפסח,
תשרי), וכתי אחותי הוא בהג' השבועות, וכתי בחי הוא בהג' הפסח,
והיינו, שבחגה"פ ישראל הם ככתי בת, כתי מקבל, לפי שכל ההמשכות

- תמיד ומספין פי"ג הכ"ג בשם ראשונים.
- וראה חז"ג קבו, רע"א.
- (6) ראה לקו"ת במדבר טו, ד. טו, ד. יו, יו.
- ג. ד"ה ועשיית הג' שבועות תרע"ו (סתי"מ תרע"ו ע' קד).
- (7) יחזקאל טו, ג.
- (8) ראה אה"ת: בא כרך א ע' ונת. כרך ח ס"ע בחתקת: שמע"צ ע' אושנב ואילן, סה"מ חגי' ע' קלח ואילן. ד"ה וידבר גו' בה חבכו חשמי"ג.
- (9) שמ"ד ס"פ סקרי. שהש"ד ספ"ג.

י. בתפלת מנחה קורין פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", שעל זה אמרו רז"ל: "אשה מוזעת תחלה ילדת זכר", וכמובאר בלקו"ת⁸⁵ באריכות, שכאשר התחתלה היא באתערותא דלחמא, המעלה גדולה יותר. אמנם, ע"י העבודה, נבוא להגילויים דהגאולה העתידה, שאז הגה גם כאשר "איש מזריע תחלה" יהי "ילדת זכר", כמ"ש⁸⁶ ו"לציון יאמר איש ואיש יולד בה", דהיינו שהמוליד הוא איש, ואעפ"כ גם הולד הוא איש (וכו')⁸⁷.

בתפלת מנחה של שבת אומרים את הפסוק⁸⁸ "ואני תפלתי גו' ית. בתפלת מנחה של שבת אומרים את הפסוק⁸⁸ "ואני תפלתי גו' ית.

ואיתא במדרש⁸⁹: "אמר דוד לפני הקב"ה . . אומות העולם כשהם שותים ומשתכרין הולכין ופוזזין, ואנו לא כן, אלא אע"פ ששתנו, ואני תפלתי וגו'".

ועי"ז פועלים שיהי' עת רצון" — שיתכבולו כל הכ"ד כתי דינים⁹⁰, ואדרבה, שגם בשם אלקים, שהוא מרת הדין — פועלים שיהי' ברכ' חסרד⁹¹.

בשבת: זמן ב
 שבת = זמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן
 זמן וזמן

- (84) ברכות ס. א. ושי"ג.
- (85) תורע יט, ג ואילן.
- (86) תהלים פז, ה.
- (87) ראה תו"א מקץ לו, ג ואילן. שי"ג.
- (88) ראה זד"ג קט, א. קל"ב.
- (89) תוכא בטואר"ח טר"ב. שרי"ע אדה"ז שם ס"ג. וראה פתיחתא דאיכ"ר יו, שכלי חלקט ט"ו קכו בשם רש"י (בסי' הפידוס ע' שי"ג).
- (90) ראה זד"ג קט, א. קל"ב.
- (91) ראה גם תו"מ תכ"א ע' רש"י.

מצד הטבע שהיא בהעלם, אלא כפי שבאה בגילוי ובחוקת, וכמו באיש
החסד כאשר מדת החסד באה בגילוי להטיב לזולתו. וכמו כן באהבת
האב להבן, שהיא אהבה טבעית, אהבה עצמית, הנה ענין חסד שבחסד
הוא שיהיה שמהותו לבנו באה בגילוי ובחוקת. וענין גבורה שבחסד הוא
שהחסד עצמו בא בהתכלשות בענין של גבורה. והיינו, שאין הכוונה
לענין התכללות הגבורה כחסד, שספירת הגבורה כפי שהיא מדה בפני
עצמה היא כלולה בהחסד, אלא הכוונה היא, להגבורה שהיא מעצמות
מדת החסד, היינו, שמצד מדת החסד והאהבה נעשית אצלו פעולה
שבגילוי היא ענין של גבורה, שגבורה זו היא מעצמות מדה החסד.
וכמו מי ששונא את אויבי האהוב, ששונאה זו באה מצד מדת האהבה
עצמה, שכל כך גדלה אהבתו להאהוב, שמצד זה הוא שונא את אויביו.
וכמור"כ באהבת האב לבנו שאהבו שוחריו מוסרי¹⁰, הרי גבורה זו היא
מצד החסד, ולכן ככל שתגדל אהבתו יגדל ג"כ ענין הגבורה, לפי
שאין זה מכלל מדת הגבורה, אלא מכלל מדת החסד כפי שבאה בענין
של גבורה. וענין תפארת שבחסד היינו שהחסד בא באופן של תפארת,
תפארת לעושי ופפארת לו מן האדם²⁰, וכמבואר במ"א הדוגמא לזה,
שלאפעמים החסד הוא באופן שמטיב לכל, גם לרשעים, ללא הכחנה כלל,
שאז אין זה תפארת לו מן האדם, וכמילא אין זה תפארת לעושי, ורק
כאשר החסד הוא בהכחנה, הרי זה תפארת לו מן האדם, וכמילא גם
תפארת לעושי. וענין נצח שבחסד היינו, שמצד גודל אהבתו לדבר
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב עליו. ואין הכוונה כאן למדת הנצח כפי שהיא מצד עצמה, ללא
התגלות אור האהבה, והיינו, שגם לאחר שנסתלק ממנו הרגש האהבה
שכלב ונשאר רושם בעלמא, הנה מצד זה עומד בחוקת ועקשנות נגד כל
מונע ומעכב לנצחו, שאז מדת הנצח היא מכלל ברי ערכות (כידוע²¹)
שנצח והוד נקראים ברי ערכות), שאין בהם טעם וריח²², לפי שאין
כאן ענין ההרגש, אלא רק ענין של פועל בלבד. אמנם הכוונה כאן היא
לענין הנצח שבחסד, שהוא מכלל מדת החסד ממש, שהחסד עצמו בא
בענין של נצח, שמצד גודל אהבתו הרי הוא עומד בניצחון כרי, ולכן
ככל שהאהבה היא גדולה יותר, כך מגדל גם העמידה בניצחון. וענין

הוא

הוא

הוא

הוא שיהיה שמהותו לבנו באה בגילוי ובחוקת. וענין גבורה שבחסד הוא
שהחסד עצמו בא בהתכלשות בענין של גבורה. והיינו, שאין הכוונה
לענין התכללות הגבורה כחסד, שספירת הגבורה כפי שהיא מדה בפני
עצמה היא כלולה בהחסד, אלא הכוונה היא, להגבורה שהיא מעצמות
מדת החסד, היינו, שמצד מדת החסד והאהבה נעשית אצלו פעולה
שבגילוי היא ענין של גבורה, שגבורה זו היא מעצמות מדה החסד.
וכמו מי ששונא את אויבי האהוב, ששונאה זו באה מצד מדת האהבה
עצמה, שכל כך גדלה אהבתו להאהוב, שמצד זה הוא שונא את אויביו.
וכמור"כ באהבת האב לבנו שאהבו שוחריו מוסרי¹⁰, הרי גבורה זו היא
מצד החסד, ולכן ככל שתגדל אהבתו יגדל ג"כ ענין הגבורה, לפי
שאין זה מכלל מדת הגבורה, אלא מכלל מדת החסד כפי שבאה בענין
של גבורה. וענין תפארת שבחסד היינו שהחסד בא באופן של תפארת,
תפארת לעושי ופפארת לו מן האדם²⁰, וכמבואר במ"א הדוגמא לזה,
שלאפעמים החסד הוא באופן שמטיב לכל, גם לרשעים, ללא הכחנה כלל,
שאז אין זה תפארת לו מן האדם, וכמילא אין זה תפארת לעושי, ורק
כאשר החסד הוא בהכחנה, הרי זה תפארת לו מן האדם, וכמילא גם
תפארת לעושי. וענין נצח שבחסד היינו, שמצד גודל אהבתו לדבר
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב עליו. ואין הכוונה כאן למדת הנצח כפי שהיא מצד עצמה, ללא
התגלות אור האהבה, והיינו, שגם לאחר שנסתלק ממנו הרגש האהבה
שכלב ונשאר רושם בעלמא, הנה מצד זה עומד בחוקת ועקשנות נגד כל
מונע ומעכב לנצחו, שאז מדת הנצח היא מכלל ברי ערכות (כידוע²¹)
שנצח והוד נקראים ברי ערכות), שאין בהם טעם וריח²², לפי שאין
כאן ענין ההרגש, אלא רק ענין של פועל בלבד. אמנם הכוונה כאן היא
לענין הנצח שבחסד, שהוא מכלל מדת החסד ממש, שהחסד עצמו בא
בענין של נצח, שמצד גודל אהבתו הרי הוא עומד בניצחון כרי, ולכן
ככל שהאהבה היא גדולה יותר, כך מגדל גם העמידה בניצחון. וענין

(19) משלי יג, כד.

(20) אבות פ"ב מ"ב.

(21) ראה זח"א רכ, ב, רסב, א. לקו"ח

(22) ראה ויק"ד פ"ל יב.

הוא שיהיה שמהותו לבנו באה בגילוי ובחוקת. וענין גבורה שבחסד הוא
שהחסד עצמו בא בהתכלשות בענין של גבורה. והיינו, שאין הכוונה
לענין התכללות הגבורה כחסד, שספירת הגבורה כפי שהיא מדה בפני
עצמה היא כלולה בהחסד, אלא הכוונה היא, להגבורה שהיא מעצמות
מדת החסד, היינו, שמצד מדת החסד והאהבה נעשית אצלו פעולה
שבגילוי היא ענין של גבורה, שגבורה זו היא מעצמות מדה החסד.
וכמו מי ששונא את אויבי האהוב, ששונאה זו באה מצד מדת האהבה
עצמה, שכל כך גדלה אהבתו להאהוב, שמצד זה הוא שונא את אויביו.
וכמור"כ באהבת האב לבנו שאהבו שוחריו מוסרי¹⁰, הרי גבורה זו היא
מצד החסד, ולכן ככל שתגדל אהבתו יגדל ג"כ ענין הגבורה, לפי
שאין זה מכלל מדת הגבורה, אלא מכלל מדת החסד כפי שבאה בענין
של גבורה. וענין תפארת שבחסד היינו שהחסד בא באופן של תפארת,
תפארת לעושי ופפארת לו מן האדם²⁰, וכמבואר במ"א הדוגמא לזה,
שלאפעמים החסד הוא באופן שמטיב לכל, גם לרשעים, ללא הכחנה כלל,
שאז אין זה תפארת לו מן האדם, וכמילא אין זה תפארת לעושי, ורק
כאשר החסד הוא בהכחנה, הרי זה תפארת לו מן האדם, וכמילא גם
תפארת לעושי. וענין נצח שבחסד היינו, שמצד גודל אהבתו לדבר
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב הרי הוא מתעורר כמדת הנצח להחגבל על כל המנועות ועינותים
האהוב עליו. ואין הכוונה כאן למדת הנצח כפי שהיא מצד עצמה, ללא
התגלות אור האהבה, והיינו, שגם לאחר שנסתלק ממנו הרגש האהבה
שכלב ונשאר רושם בעלמא, הנה מצד זה עומד בחוקת ועקשנות נגד כל
מונע ומעכב לנצחו, שאז מדת הנצח היא מכלל ברי ערכות (כידוע²¹)
שנצח והוד נקראים ברי ערכות), שאין בהם טעם וריח²², לפי שאין
כאן ענין ההרגש, אלא רק ענין של פועל בלבד. אמנם הכוונה כאן היא
לענין הנצח שבחסד, שהוא מכלל מדת החסד ממש, שהחסד עצמו בא
בענין של נצח, שמצד גודל אהבתו הרי הוא עומד בניצחון כרי, ולכן
ככל שהאהבה היא גדולה יותר, כך מגדל גם העמידה בניצחון. וענין

הוא

הוא

(14) ע"פ לשון הכתוב - ישעי' ט, כא.

(15) סנהדרין צט, ב.

(16) ראה לקו"ח משנת פה, ד ואילך.

(17) בהבא לקמן - ראה ד"ה משכני

(18) ירמי' לא, ב.

(10) כר יג.

(11) ראה חוסי' מגילה לא, ב.

(12) ראה ר"ב ע"א, א ובחד"א מדרשא

(13) ראה ד"ה ועשית תג שבועות הניל.

(18) ראה לקו"ח במדבר שם.

שרוא באבר היותר תחתון, שמצד זה הרי הוא (לא רק הולך לדבר מצות, אלא) ב"ב דוקא, שזהו"ע שבאין ערוך כלל. ויש אהבה גדולה יותר, שכל כך גדלה אהבתו עד שמתכבד ממציאותו (ער פאָרלירט זיך) לגמרי מצד גודל אהבתו, וכמו שמצד גודל אהבתו לתורה, שוכח שהוא רעב וצמא ושאר צרכי גופו, והיינו לפי שנתכבד ממציאותו מצד גודל האהבה. וענין גבורה שבחסד היינו שהאהבה באה בענין של גבורה. וכמשת"ל שאין זה שמדת הגבורה כפי שהיא מדה כפי"ע כלולה בחסד, כי אם שגם הגבורה היא מכלל החסד, וכמו השנאה לאויבי הוי', כמ"ש"ט תכלית שנאה שונאתים לאויביים היו לי, ולכן ככל שתגדל אהבתו להוי' כך באופן של יופי, שמיפה ומפארת אותו, ותפארת שבהסד היינו שהאהבה היא תגדל שונאתו לאויבי הוי'. ותפארת שבחסד היינו שהפארת לו מן האדם. ונצח שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי', הרי הוא עומד נגד כל המוניעות ועכובים המרחקים אותו מאלקות, ומתנבך עליהם ומנצחם, כדי שיוכל לקרב את האלקות אליו או להתקרב לאלקות. והוד שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי' וענין יסוד שבחסד היינו שמצד ולכבוש מלחמות ולהציל אהבי עליין. וענין יסוד שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי' הרי הוא מתקשר באלקות, וכאשר מתקשר באלקות אזי אינו שייך להתקשר בענינים אחרים, וכאשר הידיעה אין מצינו צומבונודן אויבין פאלט מען ניט אוונטן. וענין מלכות שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי' הרי הוא מדבר דברי אהבה, בהוד גאונו כוי', או גם ענינים אחרים, וכמו דיבורי התומ"צ כוי' וכשם שנתבאר במדת החסד איך שהיא כלולה מכולם, כן הוא גם במדת הגבורה ויראה, וגם כשאר המדות, שכל אחת מהן כלולה מכל י' המדות.

א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ

א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ

ודנה כשם שנתבאר ענין התכללות המדות בנה"א, כן הוא ג"כ בנה"ב, והיינו, שמדת החסד שבנה"ב, שהיא האהבה לעניני העולם, היא כלולה גם מכל המדות, חסד שבחסד, גבורה שבחסד וכי'. וכמ"כ הוא בשאר המדות דנה"ב, שכל אחת מהם כלולה מכולם. והענין בזה, דלכאורה ה"י מקום לומר, דכשלמא בנה"א, כיון ששרשה מעולם התקוה, שהיא באופן של התכללות, לכן המדות דנה"א כלולים זמין, אבל נה"ב, שכשמה כן היא, שנקראת בשם בהמה, ששרשה מעולם החיות, שהיא באופן של פירוד, א"כ אין בה ענין התכללות המדות. אך

(30) תהלים קלט, כב.

31 ספר השיחות חרצ"ע ע' 95 ואילך.
"ירשימות" חוברת יד ע' 7. ועוד.

הוד שבחסד הוא, כמ"ש בפרידסיג, שנוקרא הוד בהיותו מתהלכ כמדת הגבורה להשפיל אויביו ולנצח מלחמות ולהציל אהבי עליין, אלא שאין זה מדת הוד עצמה, כי אם כמשנת"ל בענין הגבורה שבחסד, שהיא ממדת האהבה עצמה, שמצד אהבתו הרי הוא שונא לאויבי אוהבו, וכמ"כ הוא בהוד שבחסד, שהמלחמה כ"י באה מצד מדת האהבה, וההפיש בין גבורה שבחסד להוד שבחסד הוא, שהגבורה היא שונאה כלב לבב, וההוד הוא גם מלחמה בפועל. וענין יסוד שבחסד היינו שמצד אהבתו הרי הוא ממקשר עם האהבה, ועל שתגדל אהבתו כך תגדל גם ההתקשרות. וענין מלכות שבחסד היינו שמצד אהבתו הרי הוא מדבר דברי אהבה, או ששומע גם דברים אחרים ככ"י להיות ביחד עם האהבה, וכמ"ש הדי"מ ע"פ 25 וכוואו אלימה, שלפעמים אפילו דיבורים אחרים מדברים עמו מחמת האהבה, כמו גבי שאול שדיברו עמו הכנות בענינים אחרים מצד יופיו כמ"כ.

א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ
א"כ

פרטי המדות ה"ל ישנם גם בנפש האלקות, דנה"ה, מדת החסד דנה"א היא האהבה לאלקות, ומדה זו כלולה מכל המדות. חסד שבחסד היינו שהאהבה לאלקות היא בהתגלות בנפשו. וכעומק ובפנימיות יותר הרי זה כמשנת"ל שבחסד שבחסד האהבה אינה כפי שהיא מצד המסבי, אלא בתוקף, וכמ"כ בנה"א, שענין חסד שבחסד הוא שאהבתו להוי' היא בתוקף. דנה"ה, האהבה היא כמו כל המדות שמקומם אלא גם בכל נפשית. דנה"ה, אבל יכול להיות שלא כל הלב ממולא מהאהבה, אלא נשאר בו מקום גם לאהבת דות. וענין ככל לבבך הוא שלא זו בלבד שנוגשת האהבה בלב, כי אם, שכל הלב הוא ממולא מהאהבה, עד שאינו שייך לאהוב וכו' זולתו כלל. אמנם, האהבה דככל לבבך היא בלב לבב, ולא בשאר אברי הגוף. ולמעלה מזה היא האהבה דככל נפשו, שהאהבה היא גוולה כל כך שלא זו בלבד שהיא ממלאת את כל הלב, אלא עוד זאת, שהיא מתפשטת גם לשאר אברי הגוף, וכמו רץ לדבר מצורה, שזהו מצד התפשטות האהבה עד כח ההילוך שברגל

23 שער ערכי הכנייים ערך הוד (כשם)
ספר שערי צדק.
24 אור תורה ג' ג.
25 מסעי לג, ט.
26 שמואל-א' ט, יא י"ג ובפשי"י.

27 ואחתו ג' ה.
28 ראה גם סדה"מ תרפ"ט ע' 263.
29 ראה שר"ע א"ח ס"צ ס"ב. שר"ע
אוד"ז שם ס"ג.

ובקיי"ט) ה"י הגילוי מבחי' ז"א ומבחי' מלכות, והו"ע יחוד ז"א, אך
 מ"מ"ש הפרש ביניהם, (שבביצוי"ט) ה"י העיקר מבחי' מלכות, (ובקיי"ט) ה"י
 * העיקר מבחי' ז"א, וה"י ז"א ומלכות הם משפיע ומקבל. אמנם, כל זה
 * ה"י בדרך גילוי מלמעלה למטה, ואח"כ נסתלקו הענינים כ"ר, בכדי
 * שימשכו אותם על ידי עבודה. וה"ו הטעם שאין גומרין את החלף אחרי
 * הימים הראשונים דפסת, לפי שהענינים מתמעטים ומסתלקים כ"ר, בכדי
 * שימשכו אותם על ידי עבודה³⁹. וזהו ענין ספ"ה⁴⁰, שאז העבודה היא
 * מלמטה למעלה, ועו"ע וספרתם לכם, ופירש רבנינו וספרתם מלשון
 * האורה⁴⁰, והיינו להאיר כ"ר הקומות דנה"א ונה"ב, שהם משפיע ומקבל
 * (כנ"ל). וזהו ג"כ מ"ש וספרתם לכם ממחרת השבת, דקאי על מחרת
 * הפסת, כ"ר הכח על העבודה דספ"ה ענין משפיע ומקבל, הוא מצד
 * זה שבתגה"פ האיר הענינים דמשפיע ומקבל בדרך מלמעלה"ט, שעו"ע
 * נחת הכח להמשיכם ע"י עבודה.

והנה עם היות שהעבודה דספ"ה היא בדרך מלמעלה"ע, מ"מ, גם
 * או ישנה ההמשכה לא רק בכח"י המלכות כמו שהיא בקטנות,
 * אלא גם כמו שהיא בגדלות, היינו, כפי שהמלכות היא מצד המוחין,
 * ועד כפי שהיא בשרשות לפני הצמצום, ולמעלה יותר וכמו"כ גם בבחי'
 * ז"א, שההמשכה היא לא רק בז"א כמו שהוא בקטנות, אלא גם כמו
 * שהוא בגדלות, והיינו כפי שהז"א הוא מצד המוחין, ולמעלה יותר כפי
 * שהוא מצד שרשו כ"ר, וזהו מ"ש שבע שבתות תמימות תהיינה, דענין
 * התמימות הוא ע"ד מ"ש בגמרא⁴¹ ע"פ⁴² שנה תמימה, להביא חודש
 * העיבור, והיינו שחרכת תמימה באה לרבות גם חודש העיבור, שהו"ע של
 * תוספה כדי להשוות שנת הלבנה לשנת החמה, וכמו"כ הוא גם במ"ש
 * שבע שבתות תמימות, שקאי על ההוספה השבת דז"א ומלכות כמו שהם
 * בבחי' הגדלות. וזהו ג"כ מ"ש ממתנת השבת דקאי, ולא ממחרת הפסת,
 * כי מחרת השבת מורה על בחי' שלמעלה מהשתלשלות⁴³.

ועפ"ז מוכן שכללות העבודה דספ"ה היא העבודה בבחי' ז"א
 * ומלכות, וי"ל בדא"פ שזהו ג"כ ענין מצוה למימני יומי ומצוה
 * למימני שכוונתי⁴⁴, דיומני ושבועי' הם ז"א ומלכות. וע"י העבודה דספ"ה

39 ראה לקיי"ט צו י"ד, ד.
 40 ראה לקיי"ט אמור ליה, ב. ועוד.
 41 ערכין לא, א"ב, וראה אהרשת (יהל)
 42 ראה לקיי"ט אמור ליה, ד, ל"ב.
 43 מנחות ט, ב.
 44 אור לתהלים עה"פ יט, ח (ע"י סו).

הענין הוא, כידוע³¹, שיש דעה שגם בתהו ה"י ענין ההתכללות, אלא
 שההתכללות היתה רק מיר"ד ולא יותר, והיינו, שבתקין ההתכללות היא
 מיר"ד ויר"ד מיר"ד כ"ר, שאז נקרא בשם פרצוף, אבל בתהו ההתכללות
 היא רק מיר"ד ולא יותר, שאז נקרא בשם ספירה. וכיון שגם בתהו יש
 התכללות מיר"ד, לכן גם בנה"ב ששרשה מתהו הנה כל מדה כלולה
 מכל המדות.

וזהו ענין ספ"ה³² שהיא העבודה בהציר קומה דנה"ב ובהציר קומה
 דנה"א, שה"י כל נפש היא בציר קומה, כיון שכל מדה כלולה
 מכל המדות, ולכן צריכה להיות עבודת הכירור בכללות הקומה דנה"ב,
 בהיינו ע"י שנה"א מתלבשת בנה"ב לכודה לזככה ולהעלותה ולייחדה
 עם הנה"א, וע"י נעשה תוספת אור גם בכללות הקומה דנה"א כנ"ל.

והנה נת"ל שאותם הענינים שה"י פ"צ"ט בדרך אהר"ל"ע, צ"ל
 בהם העבודה בספ"ה³³ מלמעלה"ע, ואח"כ נמשכים אותם
 הענינים כמ"ת. וכיון שהעבודה דספ"ה היא כ"ר הקומות דנה"א ונה"ב,
 שהם בבחי' משפיע ומקבל, לכן הנתנית כח על זה זה היא מציי"מ, שיש
 בו ג"כ ענין משפיע ומקבל, והיינו, דעם היות שכללות הגילויים דיעיי"מ
 הם בדרך אהר"ל"ע, מלמעלה"ט, מ"מ יש בזה גופא כ"ר החלוקות
 דמשפיע ומקבל, שהם כ"ר הענינים דיעיי"מ וקיי"ט.

והענין בזה³⁴ דהנה ביצ"מ כתיב"י אצבע אלקים, שהוא בחי' מלכות,
 והיינו, שביצ"מ ה"י עיקר הגילוי מבחי' מלכות, כמאמר³⁵
 נגלה עליהם מלך מלכי המלכים, שזהו גילוי בחי' מלכות דא"ס. ועם
 היות שה"י גם הגילוי דבחי' מלך המלכים (מלך מלכי המלכים) הקב"ה, בחי' ז"א,
 מ"מ, הנה עיקר הגילוי ה"י מבחי' מלכות, וכמאמר³⁶ וכמורא גדול זה
 גילוי שכנינה, דשכינה היא בחי' המלכות, ומ"ש וכמורא גדול לפי
 שו"י גילוי בחי' המלכות כפי שהיא בגדלות, בחי' מלכות דא"ס. אמנם
 בקיי"ט כתיב"י תבד תגבולה (לא רק אצבע, אלא כל הי"ד), שהוא גילוי
 בחי' ז"א, ועם היות שה"י גם התגלות המלכות, כמ"ש³⁷ כע ים, בחי'
 המלכות, מ"מ, עיקר הגילוי ה"י מבחי' ז"א, והיינו שבשניהם (ביצ"מ

31 ראה גם סה"מ תרי"ט ע"י כ"ר.
 32 בובא לקמן — ראה סו"ה וספרתם
 תרע"ג (סו"ה תרע"ג ע' רמז ואילך).
 33 שם פסקא בידי חזקיה.
 34 ראה ת, טו.
 35 הגש"פ פסקא מצה ז"ר.
 36 שם פסקא בידי חזקיה.
 37 בשלח יד, לא.
 38 תהלים עת, יג.

בס"ד. שיחת ש"פ בהר-בחוקותי, מבד"ה סיון ה'תשח"ג.

בלתי מוגה

א. בהתחלתו הסדרה נאמר²: "ידבר הוי" אל משה בהר סיני גוי' ושבתה הארץ שבת להוי". ומפרש רש"י בשם תורת-כהנים: "מה ענין שמיטה אצל הור סיני והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללתי' ודקדוקי' מסיני אף כולן נאמרו כללתי' ודקדוקיהן מסיני".

וצריך להבין: מדוע הלימוד "בהר סיני" הוא במצות שמיטה דוקא, והרי הלימוד הוי יכול להכתב במצוה אחרת (שבה נמנים הפרטים), ומאותה מצוה היינו למדים על כל המצוות שכל דקדוקיהן נאמרו מסיני?

כפשטות יש לומר: כיון שמצות שמיטה נאמרה בכללות כפ' משפטים (לאחר מתן-תורה) — "והשביעית תשמטנה ונטשתה"³, וכפרשת בהר תורת ונשנית בדרך פרט. אבל אין זה מספיק, כי ישנם עוד מצוות שנאמרו כפ' משפטים.

וביותר יוקשה: מצוה שממנה למדים על כל המצוות — היתה צריכה להיות מצוה כללית, ומדוע נבחרה מצוה שמיטה, שלכאורה היא מצוה פרטית, ויש בה כמה וכמה הגבלות: נוהגת רק בזמן שהיזכר נודג; ואפילו להדעות שנוהגת גם בזמן הזה — הרי זה לדעת רוב הפוסקים רק מדרכבנך. זוהי הגבלה בזמן. ויש בה גם הגבלה במקום: בארץ ישראל דוקא ולא בחוץ-לארץ⁴.

ולכן בהכרח לומר, שמצוות שמיטה היא מצוה כללית כמובן ידוע, כפי שיתבאר לקמן.

ב. בהמשך הכתוב נאמר: "שש שנים חזרע שרך ושש שנים תזמור

להביץ ענין ספירת העומר

306

בבד"ה ז"א ומלכות, ממשיכים אותם הענינים בתנ השבועות, שזהו מ"ש⁴⁵ במ"ה אנכי הוי' אלקיך, דהוי' אלקיך הוא ז"א ומלכות.

(10) **וידרן** ענין ספד"ע, שהיא ממוצע בין יצ"מ למ"ה, שאותם הענינים שהאירן מצד עצמם ביצ"מ, צריך להיות בהם העבודה בדרך מלמטלמ"ע כספד"ע, ועי"ז ממשיכים ענינים אלו בשעת מ"ה וזהו ג"כ מ"שכני קאי על הזמן דרבי"מ, וכמו אדם המושך דבר שלא מרעתו כלל, וזה"ע המשיכה בדרך אהר"ע מלמעלמ"ס. אחר"ך נרוצה קאי על הזמן כספד"ע, ועי"ז נרוצה לשון רבים, שמורה על העבודה כ"י הקומות דנב"א ונה"ב. ומ"ש בביאני המלך חדריו מאי על הזמן דמתן תורה, שע"י התורה מתקשרים בהקב"ה, כמאמר⁴⁶ ישראל מתקשרין באוריותא ואוריותא בקוב"ה, ועי"ז נגילה ונשמחה בך, כך בעצמותך⁴⁸.

(1) מכאן עד סוס"ח — הוגה ע"י רי"ק

אדמו"ר שליט"א (באידית), ונדפס בלק"ש ח"א ע' 273 ואילך. במהדורא זו ניתוספו ויובל פ"י ה"ט (לפי' הכ"י יו"ד סשל"א עור אורה ציינו מי"מ, וכמה פרטים מתנתה בתחלתו — וראה כס"מ שם פ"ט ה"ב), טרי"ד שם חינוך מצוה פד.

בלתי מוגה.

(2) ר"ע בדר.

(3) ער"פ.

(4) כב, יא.

(47) דח"ג עג, א.

(48) אורה"ת שם ע' טו, וכי"מ.

ב, תרד כ, ב.

(46) שה"ש א, ד' וראה ד"ה משכני

באורה"ת שה"ש ח"א ע' נט ואילך.